

ROMANI capitolul 4 - DIAGRAMARE

- ¹ Ce vom zice, dar, că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?
- ² Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, - are cu ce să se laude,
dar nu înaintea lui Dumnezeu.
- ³ Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu,
și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”
- ⁴ Însă, celui ce lucrează, - plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har,
ci ca ceva datorat;
- ⁵ pe când, celui ce nu lucrează, - ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit,
credința - pe care o are el
- îi este socotită ca neprihănire.
- ⁶ Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela
pe care Dumnezeu, - fără fapte,
- îl socotește neprihănit.
- ⁷ „Ferice”, zice el, „de aceia - ale căror fărădelegi sunt iertate
- și ale căror păcate sunt acoperite!
- ⁸ Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”
- ⁹ Fericirea aceasta este - numai pentru cei tăiați împrejur
- sau și pentru cei netăiați împrejur?
- Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire.”
- ¹⁰ Dar cum i-a fost socotită?
După sau înainte de tăierea lui împrejur?
Nu când era tăiat împrejur,
ci când era netăiat împrejur.
- ¹¹ Apoi a primit ca semn tăierea împrejur,
ca o pecete a acelei neprihăniri
- pe care o căpătase prin credință,
când era netăiat împrejur.
- Și aceasta, - pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred,
măcar că nu sunt tăiați împrejur;
ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta;
- ¹² - și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur,
adică al acelora care, - nu numai că sunt tăiați împrejur,
- dar și calcă pe urmele credinței aceleia
- pe care o avea tatăl nostru Avraam,
când nu era tăiat împrejur.
- ¹³ În adevăr, **făgăduința** - făcută lui Avraam sau seminței lui,
- că va moșteni lumea,
- n-a fost făcută pe temeiul Legii,
ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.
- ¹⁴ Căci, - dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, - credința este zadarnică,

- și făgăduința este nimicită;

15

pentru că - Legea aduce mânie;

- și unde nu este o lege, - acolo nu este nici călcare de lege.

16

De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință,

pentru ca să fie prin har,

și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită - pentru toată sămânța lui Avraam:

- nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege,

- ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam,

- tatăl nostru al tuturor,

17

- după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.”

El, adică, - este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu - în care a crezut,

- care învie morții

- și care cheamă lucrurile care nu sunt,

- ca și cum ar fi.

18

Nădăjduind - împotriva oricărei nădejdi,

- el a crezut, - și astfel a ajuns tatăl multor neamuri,

- după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

19

- Și, fiindcă n-a fost slab în credință,

- el nu s-a uitat la trupul său - care era îmbătrânit

- avea aproape o sută de ani -

- nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

20

- El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, -prin

necredință,

- ci, - întărit prin credința lui, - a dat slavă lui Dumnezeu,

21

- deplin încredințat că Cel ce făgăduiește,

- poate să și îplinească.

22 De aceea

- credința aceasta - „i-a fost socotită ca neprihănire.”

23

Dar nu numai pentru el - este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”;

24

- ci este scris și pentru noi,

- căroră, de asemenea, - ne va fi socotită,

- nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos,

- Domnul nostru,

25

- care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre,

- și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.